

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 sierpnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jolanta Łanowy - Klimek
Protokolant:	Małgorzata Skirło

po rozpoznaniu w dniu 21 sierpnia 2018 r. w Gliwicach

sprawy E. R. (R.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania E. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 5 maja 2017 r. **nr** (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznaje odwołującemu E. R. prawo do ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury przy zastosowaniu art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS;
- zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz odwołującego kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSO Jolanta Łanowy – Klimek

Sygn. akt VIII U 1028/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 5 maja 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu E. R. ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie spełnia warunków tego przepisu, gdyż nowo wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru na podstawie 20 lat kalendarzowych, w których ubezpieczony podlegał ubezpieczeniu, był niższy niż 250%.

W odwołaniu od powyższej decyzji pełnomocnik ubezpieczonego wniósł o jej zmianę i orzeczenie co do istoty sprawy. Jednocześnie wniósł o zwrócenie się do (...) S.A. o przesłanie dokumentacji płacowej ubezpieczonego za okres 1970 – 1976. W uzasadnieniu podniósł, że ubezpieczony nie może ponosić ujemnych konsekwencji obowiązujących w latach

minionych przepisów pozwalających na nie przechowywanie dokumentów dotyczących uzyskiwanych zarobków i wynikających z tego składek na ubezpieczenia społeczne.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony E. R. urodził się (...)

Decyzją z 15 września 1991r. przyznano ubezpieczonemu emeryturę górniczą od 9 sierpnia 1991r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął ostatecznie wynagrodzenie z okresu od stycznia 1985r. do grudnia 1987r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 380,01%, i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Ubezpieczony po nabyciu prawa do emerytury kontynuował zatrudnienie w KWK (...) w K. do 23 września 1991r.

W dniu 3 kwietnia 2017r. ubezpieczony wniósł o przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalno – rentowej. Do wniosku załączył zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu na druku Rp-7 za lata 1976 – 1991 z okresu zatrudnienia w KWK (...) wystawione 10 lutego 2017r. przez (...) S.A. Zakład (...) w T..

Zaskarżoną decyzją z 5 maja 2017r. (...) Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Obliczony przez organ rentowy z 20 najkorzystniejszych lat: 1976 – 1991, 1997 – 1998, 2006 – 2007, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 228,38%.

Sąd ustalił, iż w okresie od 8 sierpnia 1966r. do 23 września 1991r. ubezpieczony był zatrudniony w KWK (...) w K.. Początkowo pracował jako robotnik niewykwalifikowany pod ziemią. W okresie od 1 marca 1968r. do 28 lutego 1970r. zajmował stanowisko górnik pod ziemią. Od 1 marca 1970r. do 31 lipca 1972r. pracował jako nadgórnik oddziału wentylacji pod ziemią, a od 1 sierpnia 1972r. do 23 września 1991r. jako sztygar zmianowy oddziału wentylacji pod ziemią.

Sąd ustalił, iż nie zachowała się dokumentacja płacowa sprzed roku 1976.

Na podstawie opinii biegłego z zakresu rent i emerytur Z. T. z 21 kwietnia 2018r. (k.34-68) Sąd ustalił wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonego. Biegły odtworzył miesięczne kwoty wynagrodzeń ubezpieczonego stanowiące podstawę wymiaru świadczenia za lata 1970 – 1975. Wynagrodzenia zostały odtworzone na podstawie danych z akt osobowych. Biegły w wyliczanych wynagrodzeniach w wariantcie I ujął płace zasadnicze na podstawie angaży i przeseregowań. Natomiast w wariantcie II płace zasadnicze zostały przyjęte na podstawie wpisów umieszczonych w kartotece personalnej. Z uwagi na brak kartotek zarobkowych i innych dokumentów płacowych w aktach osobowych za lata 1970 – 1975 biegły podkreślił, że niemożliwym jest precyzyjne ustalenie wynagrodzeń a jedynie ich najbardziej prawdopodobną wysokość.

Do wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury zgodnie z art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS w najkorzystniejszej wersji, tj. z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniom społecznym z uwzględnieniem części zarobków przypadających po przyznaniu świadczenia, biegły ujął najlepsze 20 lat z całego okresu zatrudnienia, tj. 1970, 1972 – 1975, 1977 – 1991, a jako okres po przyznaniu świadczenia uwzględniono zarobki z okresu od 9 sierpnia 1991r. do 23 września 1991r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru obliczony przez biegłego w wariantcie I wyniósł 252,42%, a w wariantcie II 266,66%.

W oparciu o powyższe wyliczenia biegłego Sąd ustalił, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ubezpieczonego z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, tj. 1970, 1972 – 1975, 1977 – 1991, przekracza 250%.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta organu rentowego, akta osobowe ubezpieczonego z KWK (...), opinię biegłego ds. emerytur i rent Z. T. z 21 kwietnia 2018r. (k.34-68).

Sąd ocenił zebrany materiał dowodowy jako kompletny i spójny, a poprzez to mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. W szczególności Sąd podzielił opinię biegłego Z. T. z 21 kwietnia 2018r., która została sporządzana w sposób szczegółowy i wyczerpujący, a konkluzje w niej zawarte są konkretne i przekonujące.

Odwołujący nie kwestionował opinii biegłego.

(...) Oddział w Z. w piśmie z 19 czerwca 2018r. wskazał, że nie może się odnieść do prawidłowości zapisów pod względem formalnym, ponieważ przedstawione dokumenty (kartoteki personalne, przebieg pracy zawodowej i inne dokumenty ze spornego okresu) nie przedstawiają sprecyzowanych kwot wynagrodzeń (są to kwoty prawdopodobne, co wynika z treści opinii). Organ rentowy zaznaczył, że tylko angaże mogą stanowić podstawę do ustalenia wynagrodzenia, ponieważ przedstawiają sprecyzowane kwoty wynagrodzenia. Dodał nadto, że pod względem matematycznym nie wnosi zastrzeżeń do opinii.

W ocenie Sądu zastrzeżenia organu rentowego są niezasadne, ponieważ biegły w swej opinii szczegółowo i precyzyjnie określił kwoty ustalonych wynagrodzeń osiąganych przez ubezpieczonego w spornym okresie. Ponadto obliczył wskaźnik wysokości podstawy wymiaru w dwóch wariantach - w wariantcie I ujął płace zasadnicze na podstawie angaży i przeszeregowań, a w wariantcie II płace zasadnicze zostały przyjęte na podstawie wpisów umieszczonych w kartotece personalnej. W obu wariantach wyliczony wskaźnik przekroczył 250%.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że ubezpieczony od 1991r. jest uprawniony do emerytury górniczej obliczonej w oparciu o wynagrodzenie z 3 lat z okresu od stycznia 1985r. do grudnia 1987r., gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 380,01% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Przedmiotem sporu jest wysokość emerytury ubezpieczonego. Ubezpieczony złożył w dniu 3 kwietnia 2017r. wniosek o ponowne przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a. ustawy o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i zaskarżoną decyzją z 5 maja 2017r. ZUS odmówił mu przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na tej podstawie, gdyż nowo wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie przekroczył 250%.

Sąd wskazuje, iż ustawą z dnia 5 marca 2015r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015r. poz. 552) wprowadzono z dniem 1 maja 2015r. zmiany w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodając m.in. art. 110a.

Zgodnie z treścią art. 110a ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%. Zgodnie z ust. 2 ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

Należy podkreślić, że art. 110a znajduje zastosowanie do przeliczenia emerytur przyznanych na starych zasadach, tj. obliczonych w myśl art. 53 ustawy emerytalno-rentowej, gdzie bezpośredni wpływ na wysokość świadczenia ma kwota bazowa oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia.

Bezspornie ubezpieczony pobiera emeryturę obliczoną na starych zasadach. Nadto po uzyskaniu prawa do emerytury kontynuował zatrudnienie i wskazał podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne przypadającą w części po przyznaniu świadczenia, gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%. Ostatecznie bowiem, obliczony przez biegłego w toku postępowania sądowego – w tym na podstawie dokumentacji osobowej ubezpieczonego – wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z całego okresu zatrudnienia i przypadających w części po przyznaniu emerytury, tj. 1970, 1972 – 1975, 1977 – 1991, przekroczył 250%.

Sąd dał wiarę opinii biegłego, która jest precyzyjna, szczegółowo umotywowana, zaś biegły do odtworzenia wynagrodzenia ubezpieczonego z okresu zatrudnienia w KWK (...) z lat 1970 – 1975 przyjął składniki wynagrodzenia wynikające z akt osobowych oraz akt emerytalnych ubezpieczonego. Biegły w wyliczanych wynagrodzeniach w wariantach I ujął płace zasadnicze na podstawie angaży i przeszeręgowań. Natomiast w wariantach II płace zasadnicze zostały przyjęte na podstawie wpisów umieszczonych w kartotece personalnej. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru obliczony przez biegłego w wariantach I wyniósł 252,42%, a w wariantach II 266,66%.

Organ rentowy nie kwestionował opinii biegłego pod kątem rzetelności obliczeń. Wskazywał jedynie, że nie może się odnieść do prawidłowości zapisów pod względem formalnym, ponieważ przedstawione dokumenty (kartoteki personalne, przebieg pracy zawodowej i inne dokumenty ze spornego okresu) nie przedstawiają sprecyzowanych kwot wynagrodzeń.

Sąd nie uwzględnił zastrzeżeń organu rentowego, ponieważ biegły w swej opinii szczegółowo i precyzyjnie określił kwoty ustalonych wynagrodzeń osiąganych przez ubezpieczonego w spornym okresie, a wyliczony w obu wariantach wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przekroczył 250%.

Art. 110a ustawy, znajdzie zatem zastosowanie do ubezpieczonego, który spełnił wymagane w nim przesłanki.

Mając na uwadze powyższe, Sąd – na mocy (...) § 2 k.p.c. – zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu E. R. prawo do ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury przy zastosowaniu art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r., poz. 1804).

(-)SSO Jolanta Łanowy - Klimek